

PROGRAM 66. DUBROVAČKE LJETNE IGRE

GLAZBA NA 66. DLJI: SLOVENSKI OKTET

Piše: Sanja Dražić
Foto: Željko Tutnjević

Slovenski oktet je izveo raznolik i bogat program.

Do sada nam je dilemu vezanu uz održavanje ili neodržavanje nekog koncerta rješavao pogled u nebo. Jer, ako bi prijetila kiša prepostavljali smo da će organizator imati dovoljno vremena, te poslovnih i prijateljskih veza, da osigura neki zatvoren prostor. A, ako je nebo zvjezdano i sve mirno, bili smo sigurni da nema prepreke da u Kneževom dvoru, na nekoj poljani, na Revelinu ili negdje drugo, u dogovorene ure izvodači izidu pred publiku. Međutim, 24. 7. nismo mogli gledati u nebo jer smo jedva gledali u pod budući da u doba prije koncerta nije bilo električne energije. Ne u cijelom

Voluminoznost glasova, muzikalnost i potpuna uigranost

gradu nego u različite sate u različitim dijelovima. Metež i gužva koju su izazivali oni koji su u trenutku nestanka polupanično željeli ući u grad ili iz njega izaći, posebna je priča. A te večeri je nastupio Slovenski oktet. To poznato i priznato vokalno tijelo gotovo šezdeset godina prijateljuje s Igrama. Ona starija publika vjerno prati njegova gostovanja koja su uvijek oduševljavala i izborom programa i izvedbom. Knežev dvor nije bio pun publikom kako smo očekivali čemu je možda razlog izvanredna situacija oko

svjetla, koje se, ipak, pojavilo koji minut prije početka.

Program koncerta Slovenskog okteta bio je podijeljen u tri tematske cjeline. Prva je bila sakralna, druga sa slovenskim skladateljima i slovenskim narodnim pjesmama, a treća opet međunarodnog karaktera. Poulenove Lude sv. Antuna Padovanskog započele su koncert. Dvorom su se pronosila lijepa suzvučja i bogat timbar glasova slovenskih umjetnika. Pred kraj prvog dijela u kojem smo još čuli Bieblovu Ave Maria, Pärtovu Most Holly Mother of God te Miškinisov Cante Domino, opet je nestalo struje što nije ugrozilo koncentraciju izvodača. U potpunom mraku su pjevali napamet, kao da se ništa nije dogodilo. Za nastavak programa su se snalazili mobitelima i od publike

posudenim lampadinama kako bi osvijetlili note. I onda je opet došla struja i do kraja večeri više nije bilo prilike za takvu nametnutu romantiku. Iz drugog bloka posebnu pažnju nam je mogla privući skladba napisana za ovaj sastav prije 50 godina, Ukmarova Skica na koncertu. Za izvedbu tri narodne pjesme (Moj očka su mi rekli, Venci veli, Zagorska), članovi sastava su ponudili jedan drugaćiji register glasova, otvoreni i svijetliji.

Dvorom su se pronosila lijepa suzvučja i bogat timbar glasova slovenskih umjetnika

va čujnom a ipak nosivom pianissimu. No, muzikalnost, tehnička dojeranost i potpuna uigranost ostavljaju duboki dojam. Recimo kako su se članovi Slovenskog okteta pažljivo pripremili i za glazbene dodatke. Prvo smo čuli Lindo dubrovačkog skladatelja Vladimira Berdovića izrazito energično i atraktivno izveden. Lindo nisu najavili jer su, sasvim razumljivo, prepostavljali da u Gradu to nije potrebno! Međutim, pogrešna procjena: Lindo nije prepoznat pa nije ni napisan u službenom izvješću Igara! A potom su najavili i izveli Nocoj pa oh nočoj (taj je naslov naveden u izvješću!), omiljenu slovensku pjesmu Bojana Stupice koji je 1950. godine za Igre režirao Dunda Maroja - kako je istaknuo voditelj Okteta Jože Vidic. Članovi Slovenskog okteta su uvijek u svoj program uvrštavali slovenske autore. Međutim, nikada nisu zaboravljali na sredinu u koju su došli. A to najbolje pokazuju glazbeni dodaci kojima su izražili dodatno poštovanje i prema Igrama, i Dubrovniku i lindu i tradiciji.

**Malo u potpunom
mraku, a malo u planirano
prigušenom svjetlu,
Slovenski oktet je izveo
raznolik i bogat program**